

CAPITOLUL I

O PETRECERE NEAȘTEPTATĂ

Într-o vizuină în pământ trăia odată un hobbit. Nu era o vizuină urâtă, murdară, jengoasă, plină de rămășițe de viermi și duhnind a mocirlă. Și nici o vizuină nisipoasă, uscată, goală, în care să nu ai pe ce să te așezi sau pe ce să-ți pui blidul cu mâncare: era o vizuină de hobbit, cu alte cuvinte – dichisită.

Avea o ușă perfect rotundă, ca un hublou, vopsită în verde, și exact în mijlocul ei era fixat un mâner, ca un soi de bilă, din alamă galbenă și lucitoare. Ușa se deschidea spre un hol în formă de tub, ca un tunel: un tunel foarte tihnit, fără urmă de fum, cu pereții îmbrăcați în lemn, podele din dale acoperite de covoare, și unde se găseau scaune lustruite și multe, foarte multe cuiere pentru pălării și haine – hobbitului îi plăcea să primească oaspeți. Tunelul pătrundea adânc, mai curând pe ocolite decât drept, în coasta măgurii – Măgura, sub acest nume era cunoscută pe multe mile în jur – și din el se deschideau nenumărate uși mici și rotunde, întâi de o parte, apoi de cealaltă parte. Hobbitul nu era nevoit să urce sau să coboare vreo scară înăuntrul vizuinei sale: dormitoarele, băile, beciurile, cămarile (multe, multe), dulapurile de haine (adevărate încăperi pline de haine), bucătăriile, sufrageriile, toate se găseau la același cat și dădeau în același coridor. Cele mai bune încăperi se găseau pe partea stângă (cum intrai), acestea

fiind singurele care aveau ferestre, rotunde, îngropate adânc, de la care se vedeau grădina și, dincolo de ea, pajiștile coborând până la râu.

Hobbitul acesta, pe nume Baggins, era un hobbit foarte înstărit. Bagginsii se statorniciseră pe meleagul din preajma Măgurii de nici nu se mai știa când, iar lumea îi socotea drept un neam foarte respectabil, nu numai pentru că erau bogăți – cei mai mulți dintre ei –, ci și pentru că niciodată nu avuseseră vreo aventură în viața lor și nimic din ce făceau nu surprindea: știai dinainte ce va răspunde un Baggins la indiferent ce întrebare, încât nici nu te mai osteneai să-l întrebi ceva. În cele ce urmează, se povestește despre cum a avut un Baggins o aventură și cum s-a pomenit făcând și spunând lucruri cu totul neașteptate. Și-o fi pierdut el mai apoi respectul megieșilor, în schimb s-a ales... ei bine, veți vedea dacă, până la urmă, s-a ales cu ceva.

Mama hobbitului din povestea noastră... dar, la urma urmei, ce-i acela un hobbit? Îmi vine să cred că, în ziua de azi, hobbiții au nevoie cât de cât de o descriere, deoarece seminția lor s-a împuținat și se ferește de Seminția Mare, cum ne numesc ei pe noi. Sunt (sau au fost) o seminție mică de stat, jumătate cât noi de înalți și mai mici decât gnomii bărboși. Hobbiții nu au bărbi. Vraji nu prea fac, decât din cele mărunte, de zi cu zi, care-i ajută să dispară iute și pe nesimțite atunci când ființe mătăhaloase și neghioabe, ca voi și ca mine, apar prin preajmă, împiedicându-se de toate cele și făcând un zgomot de zici că-s elefanți, zgomot pe care hobbiții îl aud de la o milă depărtare. Mai toți sunt pântecoși; își pun veșminte viu colorate (cu deosebire verzi și galbene); încălțări nu poartă, deoarece etichetele lor au de la natură talpa groasă și sunt acoperite de păr castaniu și des, asemănător cu acela (cârliionțat) de pe creștet, care le ține de cald; au degete lungi, maronii și îndemânaticе, chipurile vesele, iar când râd, scot hohote adânci, răsunătoare (mai cu seamă după cină pe care, ori de câte ori au prilejul, o servesc de două ori pe zi). Ei, acum știți destule, așa că putem trece mai departe. După cum spuneam, mama aces-

tui hobbit – adică a lui Bilbo Baggins – era nemaipomenita Belladonna Took, una dintre remarcabilele fiice ale Bătrânului Took, mai-marele hobbiților de peste Apă, râșorul ce curgea la poalele Măgurii. Adeseori se vorbea (prin alte familii) că, de mult de tot, unul dintre strămoșii Took și-ar fi luat drept soață o elfă. Ceea ce era o bazaconie, fără doar și poate, și totuși, ca fire, nu se asemanau întru totul cu ceilalți hobbiți și, din când în când, câte unul, altul din clanul Took pornea în aventură. Numai ce te trezeai că dispăruse, iar familia nu sufla o vorbuliță despre asta; fapt e însă că neamul Took era mai puțin respectabil decât Bagginsii, deși neîndoielnic îi întrecea în bogăție.

Să nu înțelegeți cumva că Belladonna Took ar fi avut parte de vreo aventură după ce a devenit doamna Bungo Baggins. Bungo – adică tatăl lui Bilbo – a durat pentru soția lui (și, în parte, cu banii ei) cea mai luxoasă vizuină de hobbit ce se găsea sub Măgură, peste Măgură sau dincolo de Apă, și acolo au trăit până la sfârșitul zilelor lor. În ceea ce-l privește pe Bilbo – singurul ei fiu –, deși arăta și se purta întocmai ca vânosul și temeinicul său părinte, de-ai fi zis că-i copia lui fidelă, avea ceva ciudat în toată alcătuirea sa, care i se trăgea de la Familia Took și care nu aștepta decât momentul prielnic pentru a ieși la lumină. Dar nici o asemenea împrejurare nu s-a ivit înainte ca Bilbo Baggins să fi ajuns bărbat în toată firea, trecut de cincizeci de ani, care trăia în frumoasa vizuină de hobbit, construită de tatăl său și pe care tocmai v-am descris-o – de fapt, înainte ca, după toate aparențele, el să se fi așezat la casa lui, fără gând de-a se urni din loc.

Printr-o ciudată întâmplare, într-o bună dimineață de demult de tot, când în lume era pace și mai puțină hărmălaie, iar verdeața mai mănoasă, când hobbiții erau numeroși încă și prosperi, iar Bilbo Baggins stătea în prag, după micul dejun, trăgând dintr-o pipă de lemn atât de lungă, încât aproape că ajungea la părtoasele lui degete (îngrijit periate) de la picioare – în fața casei sale își făcu apariția Gandalf. Da, Gandalf, nimeni altul! De-ați fi auzit măcar un sfert din ce-am auzit eu despre el – iar eu am auzit doar

foarte puțin din tot ce e de auzit – așa zice că ați fi pregătiți pentru orice fel de poveste nemaipomenită. Oriunde mergea el, numai ce răsăreau și cele mai năstrușnice povești și aventuri. Nu mai străbătuse drumul de la poalele Măgurii de câteva care de ani, mai bine zis de când se prăpădise prietenul său Bătrânul Took, încât hobbiții aproape că uitaseră cum arăta la înfățișare. Erau cu toții copilandri – hobbiței și hobbițele – la vremea la care treburi numai de el știute îl duseseră dincolo de Măgură și departe de Apă.

Prin urmare, în acea dimineață Bilbo – care de bună seamă n-avea cum să bănuiască ceva – se pomeni în fața lui cu un bătrân care ținea în mână un toiag. Purta o pălărie albastră, înaltă și țuguiață, o mantie lungă, cenușie, o eșarfă argintie peste care atârna o barbă albă, lungă până din jos de brâu, și niște încălțări negre, cât toate zilele de mari.

– Bună dimineața! zise Bilbo, cu toată convingerea: soarele strălucea, iarba era foarte verde.

Dar Gandalf îl privi pe sub sprâncenele sale stufoase și atât de lungi, încât ieșeau de sub borul pălăriei, ce-i umbrea chipul.

– Ce vrei să zici? îl iscodi el. Îmi urezi o dimineață bună, sau zici că dimineața e bună, chiar dacă eu n-o socotesc astfel?; sau poate că mălăluța te simți bine în această dimineață?; ori poate gândești că e o dimineață care te face să fii bun?

– Toate la un loc, răspuse Bilbo. Unde mai pui că e o dimineață cum nu se poate mai potrivită pentru a trage o pipă sub cerul liber. Dacă ai o pipă la dumneata, șezi colea și-ți dau tutun s-o umpli! Grabă nu-i, avem ziua-ntreagă înainte!

Zicând acestea, Bilbo se așeză pe o băncuță lângă intrare, picior peste picior, și suflă afară un minunat inel fumuriu care se înalță domol în văzduh, fără să se destrame, și dispăru dincolo de Măgură.

– Foarte drăguț! zise Gandalf. Numai că eu n-am vreme de făcut covrigi de fum în dimineața asta. Caut pe cineva pe care

să-l iau părtaș la o aventură pusă la cale de mine, dar e foarte greu să găsec persoana dornică de așa ceva.

– Cred și eu... prin părțile astea de lume! Noi, cei de-aici, suntem mai simpli de felul nostru și așezați, nu ne trage așa spre aventuri. Astea-s treburi nesuferite, îți dau bătăi de cap și-s tare neplăcute! Pierzi cina din pricina lor! Nu pot pricepe de ce se dau unii în vânt după așa ceva! mai spuse domnul Baggins al nostru, vârandu-și degetul mare de la o mână pe sub bretea și dând afară pe gură un inel de fum încă și mai mare. Apoi scoase scrisorile primite în acea dimineață și se apucă de citit, prefăcându-se a nu-l mai băga în seamă pe bătrân. Hotărâse în sinea lui că nu-i prea plăcea de el, încât vroia să-l facă să plece. Dar bătrânul nu se clinti. Stătea sprijinit în toiag, cu privirile ațintite asupra lui Bilbo, fără să scoată un cuvânt. După o vreme, Bilbo începu să se simtă stânjenit, chiar puțin zădărat.

– Bună dimineața! zise el într-un sfârșit. N-avem poftă de aventuri, mulțumim! Încearcă dumneata dincolo de Măgură sau pe malul celalalt al Apei.

Vroia să-i dea de înțeles că, pentru el, conversația se încheiase.

– Da' pentru multe lucruri mai folosești mălăluța *Bună dimineața* asta! exclamă Gandalf. Acum vrei să-mi dai de înțeles că dorești să scapi de mine, și că nu va fi bună până nu mă urnesc de-aici.

– Nicidecum, nicidecum, domnule dragă! Ia stai nițel, mă înșală ținerea de minte sau chiar nu-ți cunosc numele?

– Oo, ba da, ba da, dragul meu domn! – iar eu îl știu pe-al matală: domnul Bilbo Baggins. Și mălăluța îl știi pe-al meu, deși nu-ți amintești că eu sunt cel care-l poartă. Eu sunt Gandalf, iar Gandalf nu este altcineva decât propria persoană! N-aș fi crezut niciodată că o să ajung ziua în care fiul Belladonnei Took să-mi dea binețe de parcă așa fi un vânzător ambulant de nasturi!

– Gandalf! Gandalf! Măiculiță! Să nu-mi spui că ești tocmai vrăjitorul ala rătăcitor care i-a dat Moșului Took niște butoni de diamante fermecați, care se prindeau singuri și nu se desfăceau

decât dacă li se porunceea? Povestelnicul acela care spunea povești atât de minunate la petreceri, despre dragoni și goblini, și uriași, și despre prințese salvate, și despre norocul neașteptat ce dădea peste fiii văduvelor? Tocmai omul care făcea artificiiile alea atât de nemaipomenite? Mi-amintesc de ele! Nu era ajun de miez de vară în care Moșu' Took să nu le aprindă! Minunate! Și când luau foc, arătau ca niște crini uriași, și ca florile de gura-leului și de salcâm-galben, și rămâneau pe boltă cât era seara de lungă!

Veți fi băgat de seamă că domnul Baggins nu era chiar atât de lipsit de poezie pe cât îi plăcea să creadă că este și, în plus, avea o slăbiciune pentru flori.

– Aoleo! parcă se dumiri el. Doar nu ești Gandalf ăla din pricina căruia atâția flăcăi și atâtea copile la locul lor s-au răzlețit în lumea largă, în căutare de peripeții nebunești!! Se cățarau în copaci, se duceau să-i vadă pe elfi – porneau chiar pe mare, spre alte țărături, orice, numai aventură să fie! Pe legea mea, zău că viața era inter... vreau să zic, a fost o vreme când ai cam dat peste cap totul pe-aici. Iertat să-mi fie, dar nu știam că încă te mai îți de asemenea parascovenii.

– Dar de ce altceva? întrebă vrăjitorul. Oricum, îmi pare bine să văd că-ți mai amintești câte ceva despre mine. Și-aș zice că măcar de artificiiile mele îți aduci aminte cu plăcere, ceea ce-mi dă speranțe. Uite, de dragul lui Took, bunicul tău, și de dragul Belladonnei, sărăcuța de ea, îți voi da ceea ce-ai cerut.

– Ba să-mi fie cu iertare! N-am cerut nimic!

– Ba cum să nu! Și-ncă de două ori. Mie să-mi fie cu iertare! O meriți din plin. De fapt, o să merg pân-acolo încât te voi trimite în această aventură. Pentru mine va fi cum nu se poate mai amuzant, iar pentru mătașă, cum nu se poate mai bine – și-mi vine să cred că ai să ieși și cu câștig, dacă duci treaba până la capăt.

– Îmi pare rău! Nu vreau aventuri, mulțumesc frumos. Nu azi. Bună dimineața! În schimb, te invit la ceai – oricând poțtești! Ce zici de mâine? Vino mâine! La revedere!

Cu aceasta, hobbitul făcu stânga-mprejur și-o zbughi în vizuină, închizând iute ușa rotundă și verde, dar nu prea iute, ca să nu pară nepoliticos. La urma urmei, cu vrăjitorii nu-i bine să te pui.

„Ce naiba mi-o fi venit să-l poftesc la ceai?“ se muștră în sinea lui, îndreptându-se spre cămară. Deși abia luase micul dejun, se gândi că, după o asemenea sperietură, i-ar prinde bine o prăjiturică-două și ceva de băut.

Cât despre Gandalf, el rămase tot acolo, în fața ușii, râzând îndelung, pe înfundate. După o vreme, se apropie și, cu vârful ascuțit al toiagului, scrijeli un semn ciudat pe frumoasa ușă verde a hobbitului. Apoi își văzu de drum, cam tot atunci când Bilbo isprăvea de mâncat a doua prăjitură și începea să-și spună că izbutise cum nu se poate mai bine să scape de aventuri.

A doua zi, aproape că-l dăduse uitării pe Gandalf. Uita multe lucruri dacă nu și le însemna pe Tăblița de Îndatoriri, bunăoară: *Gandalf ceai miercuri*. Ieri însă fusese prea tulburat să facă acest lucru.

Exact înainte de ora ceaiului, clopoțelul de la intrare răsună asurzitor. Și atunci își aminti! Se repezi să pună pe foc ceainicul, scoase încă o farfurioară și o ceașcă precum și încă o prăjitură-două, apoi fugi la ușă.

Dădu să spună „Iertat să-mi fie că te-am făcut să aștepți“, când văzu că nu era cătuși de puțin Gandalf. Ci un gnom, cu o barbă albastră vârată într-un brâu auriu, și cu ochi scăpărători ce se zăreau de sub gluga de un verde-închis. Nici n-apucă Bilbo să deschidă bine ușa, că gnomul și intră cu pas hotărât, ca și când ar fi fost așteptat.

Își atârână mantia cu glugă în cel mai apropiat cui și, cu o mică plecăciune, spuse:

– Dwalin, la dispoziția dumitale!

– Bilbo Baggins, la a dumitale! răspunse hobbitul, atât de surprins încât deocamdată nu găsi cu cale să pună vreo întrebare. Când tăcerea care se lăsase deveni stânjenitoare, adăugă:

Tocmai vroiam să beau un ceai! Te rog, pofteste și servește și dumneata unul.

Poate prea bătos spus, însă făcuse invitația plin de bunăvoință. Mă rog, Domniile Voastre ce-ați face dacă v-ați pomeni în casă cu un gnom neinvitat care-și atârna catrafusele în cuier, fără să vă dea vreo lămurire?

Nu stăteau de mult la masă, de fapt abia ajunseseră la a treia prăjitură, când clopoțelul răsună din nou, chiar și mai tare.

– O clipă doar! se scuză hobbitul și se grăbi spre ușa.

„În sfârșit, ai ajuns și dumneata!“ – asta vroia să-i spună lui Gandalf acum. Dar nu era Gandalf. Pe trepte stătea un gnom care părea foarte bătrân și avea o barbă albă și o glugă stacojie. De cum se deschise ușa, gnomul intră cu același pas hotărât, ca și când fusese invitat.

– Văd că au și-nceput să sosească, zise gnomul când zări în cui gluga verde a lui Dwalin. Și-o agăță pe-a sa roșie alături, apoi, cu mâna pe piept, zise: Balin, la dispoziția dumată!

– Mulțumesc! îngăimă Bilbo. Nu așa s-ar fi convenit să răs-pundă, însă acel *au și-nceput să sosească* îl tulburase peste măsură. Îi plăcea să primească musafiri, nu-i vorba, dar îi plăcea și să aibă cunoștință de venirea lor, și mai ales să-i invite el însuși. Îi trecu prin minte un gând cumplit, anume că nu avea destule prăjituri, și atunci el – ca o gazdă care-și cunoaște îndatoririle și le respectă, oricât de mare suferință îi pricinuiesc – va trebui să renunțe la a mai mânca.

– Poftește să servești un ceai! reuși el să îngaime după ce trase adânc aer în piept.

– Nițică bere mi-ar prinde mai bine, dacă nu ți-e cu supărare, bunul meu domn, zise Balin cel cu barba albă. Dar prăjituri am să servesc – din cele cu anason, dacă ai prin casă.

– Pe săturate! se pomeni Bilbo răspunzând, spre propria mirare; și tot spre mirarea sa, o zbughi spre beci pentru a umple o halbă cu bere, și apoi spre cămară, de unde luă două minunate

prăjituri rotunde cu anason, pe care le copsese în acea după-masă pentru gustărica de după cină.

Când se întoarse în încăpere, Balin și Dwalin ședeau la masă și taifăsuiau ca doi vechi prieteni (în treacăt fie spus, erau frați). Bilbo trânti berea și prăjiturile în fața lor, și chiar în aceeași clipă clopoțelul răsună din nou, o dată și încă o dată.

„De data asta nu se poate să nu fie Gandalf“, își spuse el pornind cu gâfâituri de-a lungul coridorului. Dar nu era el. În prag, alți doi gnomi, amândoi cu glugi albastre, brăie argintii și barbi galbene; fiecare ducea cu sine un sac plin cu unelte și un hârleț. Abia ce se deschise puțin ușa, că ei și pășiră sprintări înăuntru – lucru de care Bilbo nu se miră câtuși de puțin.

– Ce pot să fac pentru Domniile Voastre, gnomii mei? întrebă el.

– Kili, la dispoziția dumată! zise unul.

– Și Fili! adăugă celălalt.

Amândoi își scoaseră glugile albastre și făcură o plecăciune.

– La dispoziția domniilor și a familiilor voastre! răspunse Bilbo de data asta, amintindu-și de bunele maniere.

– Văd că Dwalin și Balin au și ajuns aici, zise Kili. Hai să ne alăturăm cetei!

„Ceată! gândi domnul Baggins. Nu-mi place cum sună. Chiar trebuie să mă așez nițeluș, să-mi vin în fire și să beau ceva.“ Abia dacă apucă să soarbă o gură – într-un ungher, în timp ce gnomii ședeau în jurul mesei și trâncăneau despre galerii de mină și aur, despre necazurile pe care le aveau cu goblinii și prădăciunile făcute de dragoni, și despre o sumedenie de alte treburi pe care el, unul, nu le înțelegea și nici nu vroia să le înțeleagă, pârându-i-se mult prea aventuroase – când, *ding-dong-dang-dang-ding!*, clopoțelul răsună cu îndârjire, ca și când un hobbitel încerca să-i rupă mânerul.

– E cineva la ușa! zise Bilbo clipind.

– Vreo patru, aş zice, după cum se zbate clopoţelul ăla, spuse Fili. I-am văzut, de altfel, în urma noastră, ceva mai departe, veneau încoace.

Bietul hobbit se aşeză în hol şi-şi sprijini capul în mâini, nepricepând ce se petrecuse şi întrebându-se ce avea să se mai petreacă, şi dacă toţi gnomii aştia vor rămâne la cină. Clopoţelul răsună din nou, mai tare ca oricând înainte, încât Bilbo trebui să alerge la uşă. Numai că nu erau patru, erau CINCI. Mai sosise un gnom cât şezuse el buimac în hol. Până să răsucescă mânerul rotund, gnomii şi intraseră, inclinându-se şi spunând „la dispoziţia dumitale“, unul după altul. Dori, Nori, Ori, Oin şi Gloin, aşa se numeau; curând, de cuiele de pe coridor atârnav două glugi purpurii, una gri, una cafenie şi una albă, iar gnomii, cu mâinile lor mari vârâte în brâiele aurii şi argintii, se îndreptară spre ceilalţi fărtaţi ai lor, veniţi mai înainte. Se putea spune că în încăpere se adunase o adevărată ceată. Unii cereau bere slabă, alţii bere neagră, unul vroia cafea şi toţi doreau prăjituri; încât, o vreme, hobbitul a fost prins cu treabă până peste cap.

O oală mare pentru cafea tocmai fusese pusă pe plită, iar gnomii, care între timp isprăviseră prăjiturile cu anason, se pregăteau să se înfrupte din plăcinte unse cu unt, când se auzi o bubuitură. Dinspre frumoasa uşă verde a hobbitului nu mai răsuna clopoţelul, ci un răpăit ca de tobă. Cineva izbea în ea cu un toiag!

Bilbo se repezi pe coridor, mânios de-a dreptul şi teribil de nedumerit şi de zbuciumat – o zi de miercuri mai anapoda nici că trăise în viaţa lui. Deschise uşa cu o smucitură. Şi toţi se prăbuşiră înăuntru, unul peste altul. Încă patru gnomi, nici mai mult, nici mai puţin! Iar în spatele lor, Gandalf, sprijinindu-se în toiag şi râzând. Puţin mai lipsise să găurească de tot minunata uşă; dar măcar făcuse să dispară semnul scrijelit de el cu o zi înainte.

– Mai cu grijă, mai cu grijă! zise Gandalf. Nu-ţi stă în fire, Bilbo, să-ţi faci prietenii să aştepte în prag şi apoi să deschizi uşa

ca şi când ai trage de-o pocnitoare! Dă-mi voie să ţi-i prezint pe Bifur, Bofur, Bombur şi mai ales pe Thorin!

– La dispoziţia dumitale! ziseră într-un glas Bifur, Bofur şi Bombur, aşezându-se în rând. Apoi atârnavă în cuie două glugi galbene, una verde-închis şi una albastră precum cerul, cu un ciucure lung, de argint. Era a lui Thorin, un gnom teribil de însemnat, de fapt nimeni altul decât însuşi marele Thorin Scut de Stejar, caruia nu-i făcuse câtuşi de puţin plăcere să cadă lat pe preşul lui Bilbo şi să fie îngropat sub trupurile lui Bifur, Bofur şi Bombur. Unde mai pui că Bombur era neînchipuit de gras şi de greu. Thorin era prea înfumurat ca să spună „la dispoziţia“; dar bietul domn Baggins îşi ceru de atâtea ori iertare, că până la urmă gnomul mormăi un „nu face nimic“ şi-şi descreţi faţa.

– Acum suntem toţi aici! spuse Gandalf, uitându-se la şirul de treisprezece glugi – cele mai minunate glugi de sărbătoare detaşabile – şi la propria pălărie, atârnavă în cuie. O adunare veselă, aş zice. Trag nădejde că a mai rămas ceva de îmbucac şi de băut şi pentru noi aştia, întârziaţii! Ce-i acolo? Ceai! Nu, mulţumesc! Parcă aş servi un strop de vin roşu.

– Şi eu, zise Thorin.

– Şi gem de zmeură, şi tartă cu mere, zise Bifur.

– Şi plăcintă cu fructe şi brânză, zise Bofur.

– Şi plăcintă cu carne de porc şi salată, zise Bombur.

– Şi prăjituri, multe prăjituri... şi bere... şi cafea, dacă nu ţi-e cu supărare, strigară ceilalţi gnomi prin uşa deschisă.

– Fii băiat de treabă şi adaugă şi nişte ouă! strigă Gandalf în urma lui Bilbo care se-ndrepta ca bătut de soartă spre cămări. Adu şi puiul ăla rece, şi murăturile!

„Măi să fie, da' ştie la fel de bine ca mine ce-am eu în spais!“ îşi zise domnul Baggins, năuc de-a binelea, începând să se întrebe dacă nu cumva avea parte, în propria casă, de cea mai afurisită aventură cu putinţă. Când isprăvi de aşezat toate butelcile şi bucatele, cuţitele şi furculiţele, şi paharele, şi farfuriile, şi